

[Hanne Reintoft.]

indført i den dertil indrettede tjenestebog. Under den følgende retssag forklarede politifolk under vidneansvar — som de altså tager sig let, men trods alt under vidneansvar — at dette ikke var sket. Derfor stillede jeg den 4. juni 1969 det spørgsmål til justitsministeren, om han ikke ville rette de modstridende forklaringer, da jeg ikke kunne tænke mig, at ministeren havde forklaret forkert. Ministeren afslog dengang at komme med denne rettelse og sagde, at der ikke var nogen grund til det. Et er jo ikke at være orienteret, noget andet er ikke at ville give folketingsret de rigtige oplysninger, når man har dem.

Hertil kommer nu, at vicepolitiinspektør Dahl-Jensen ifølge dommer Risbjørns protokollat om den særdeles store og særdeles brutale politistyrke på 624 mand den 27. april 1968 forklarede følgende til retsbogen — jeg citerer fra retsbogen:

„Gennem kanaler, hvis identitet vidnet ikke ville oplyse, fik politiets ledelse den opfattelse, at der forestod en voldsom og farlig begivenhed. Politiet blev derfor sat i ret stort beredskab.“

De 624 mand var altså udkommanderet, før der overhovedet var blevet opfordret til vold, men i et brev til en af retssagens advokater dateret den 2. september 1969 skriver justitsministeren — justitsministeren har selv skrevet under — jeg citerer igen:

„at der imidlertid i forhold til den omhandlede karakter også forekommer oplysninger fra „lukkede kilder“, har i dette tilfælde været uden væsentlig betydning for arten og omfanget af politiets beredskabsforanstaltninger, som var velmotiverede allerede på baggrund af de offentligt tilgængelige oplysninger.“

Enten må hr. Dahl-Jensen altså forklare forkert en gang til, eller jeg må beklageligvis konstatere, at ministeren må gøre det.

Når man nu ved, at der hersker så store forskelligheder i forklaringer, og når man så ved, at justitsministeren samtidig skåner denne vicepolitiinspektør for den tiltale for falsk forklaring for retten, som var blevet rejst over for enhver anden dansker, antagelig med 3 måneders fængsel til følge, så kræver det faktisk en udredning. Der er jo kommet svar fra ombudsmanden, hvoraf det fremgår, at ombudsmanden

ønsker en nærmere undersøgelse — jeg kan forstå en tjenestemandundersøgelse.

Ministeren sagde i sin tid under debatten i 1968 til mig noget om, at stærke ord kunne komme til at volde smerte. Må jeg sige til ministeren, at falske ord, og det gælder for politikere som for embedsmænd, i alvorlige situationer kan komme til at volde en hel nation smerte. Men et folk finder sig ikke i det uendelige i falskhed og undertrykkelse. Se rundt på verden: verdens folk rejser sig i disse år, lige meget om man kan lide det eller ej, de rejser sig for at få frihed for undertrykkelse og udbytning. Bevares, der slås hårdt ned, når det sker. I Danmark er vi foreløbig nået til politiske kartoteker trods givne løfter om det modsatte, til knægtelse af ytringsfrihed og til politibrutalitet; for 30 år siden nåede vi til interneringer. I Grækenland og Spanien hedder kuren i dag kz-lejre og tortur, og i Vietnam og Indonesien dræbes store dele af befolkningerne. Men alligevel, når et folk vil have friheden, så får det den også, og så vil de, der har brugt de falske ord, en dag blive krævet til ansvar. Fremturer man herhjemme, kommer ansvarets dag også engang her.

Lad mig så til slut sige til dem, der farer rundt med trotyl- og maskingeværromantik, at hvis man vil kæmpe for bedre forhold herhjemme, må vi af det, der er passeret her, have indset, hvor effektivt der bliver sat ind fra regeringens side eller fra den side, der nu bestemmer over regeringen. Det er derfor absolut nødvendigt, at der handles med eftertanke, at der handles i nøje overensstemmelse med de progressive kræfter i hele folket, at man selv holder sig det, man mener er et ægte demokrati, for øje. Individuel terror og uoverlagte handlinger har i hele arbejderbevægelsens historie kun gavnet reaktion og magthavere, og det vil det også gøre i dag. Hvis vi vil kæmpe mod en stærkt organiseret reaktion, må vi gøre det velgennemtænkt og dygtigt; det andet gavner kun dem, som vi synes leder landet på en gal måde.

Kai Moltke: Statsministeren afgav jo en meget kategorisk erklæring her med hensyn til den juridiske side af sagen. Det indrømmes, og det var jo straks et fremskridt, at der måske fandtes visse bestemmelser i retsplejeloven, som man skulle se på, som